

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2017. február 26.
(vasárnap)**

Horváth Géza

1.

KÍSÉRTÉSBEN GYŐZEDELME

Énekek: 125,1; 338; 682; 23; 478,1. 3. 5. 6.

Lekció: Máté 4,1-11

Alapige: Máté 4,1-4

Ekkor elvitte Jézust a Lélek a pusztába, hogy megkísértse az ördög. Miután negyven nap és negyven éjjel böjtölt, végül megéhezett. Ekkor odament hozzá a kísértő, és ezt mondta: „Ha Isten Fia vagy, mondd, hogy ezek a kövek változzanak kenyérré. Ő így válaszolt: „Meg van írva: Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, amely Isten szájából származik.”

Imádkozzunk!

Hódolunk előtted, mennyei Édesatyánk. Áldunk és dicsőítünk téged, hogy örökkévaló Isten vagy. Késedelmes a haragra, és nagy kegyelmű.

Köszönjük, hogy irgalmaztál ennek az egész teremtet világnak, amikor ez az új nap is ránk virradt. Dicsérünk téged, hogy napról-napra megújul a te hűséged irántunk, és velünk kötött szövetséged meg nem rendül, mert annak alapja, biztosítéka, forrása Jézus Krisztus, a mi Megváltónk, a mi Urunk.

Köszönjük, hogy azzal a bizalommal járulhatunk most eléd, amit te adtál nekünk, azzal a hittel kulcsolhatjuk imára kezünket, amit te munkáltál a szívünkben, mert különben hogyan mehetnénk feléd, hogyan tudnánk megszólítani téged, ha nem azzal a gyermeki hittel és bizalommal, amit ajándékba adtál nekünk.

Köszönjük ígéreteidet, amelyek megállnak és valóságok. Áldunk téged, hogy akik benned bíznak, azok nem vesznek el, olyanok, mint a Sion hegye, megállnak, nem ingadoznak.

Áldunk téged a reménységért, amely nem szégyenít meg bennünket. Kérünk, hogy most is végy körül bennünket, szenteld meg a szívünket. Készíts neved imádására, magasztalására. Add nekünk élő igédet, Urunk, ne hagyd szomjúhozni a lelkünket, hanem táplálj minket hozzánk illő eledellel. Jézus nevében kérünk, aki erre biztatott és felhatalmazott bennünket. Hallgass meg bennünket.

Ámen.

Igehirdetés

A napokban olvasott Márk evangéliuma mindössze két versben szól Jézus Krisztus megkísértése történetéről. Azonban ezt a történetet Lukács és Máté is részletesen leírja, hogy mi történt ott a pusztában.

Nemsokára itt a böjti időszak. Jövő vasárnap, ha Isten éltet bennünket, böjt első vasárnapja lesz, és jövő vasárnap március első vasárnapja, amely egyházunkban a Biblia-vasárnap, amikor különösen is figyelünk Isten igéjére, hogy mit kaptunk mi a Bibliából, és adományainkkal hozzájárulhatunk a Biblia terjesztéséhez és tanításához.

Éppen ezért ezen a mai vasárnapon is, és lehet, hogy majd a következőn is nézzük meg ezt a drága és csodálatos történetet itt a Máté evangéliumában, mert tudniillik mindkettőről van benne szó, a böjtről is és a Bibliáról is. A böjtről is és az ígéről is, amelyet Jézus Krisztus hirdet és mond, amelyet ugyan a Sátán is tud, csak éppen a Sátán az Isten igéjét nem érti. (Majd erről is lesz szó, ha élünk).

Ez a történet azért is nagyon fontos és lényeges, mert ezt maga Jézus mondhatta el tanítványainak. Így tudta leírni Máté és Lukács is, mert ennek a történetnek senki nem volt szemtanúja. Így, hogy ott a pusztában mi történt a negyven nap alatt, illetve annak végén, azt csak egyedül Jézus Krisztus mondta el hitelesen úgy, ahogy történt, az övéinek. Ezért van, hogy ez a történet szinte szó szerint vagy betű szerint meggyezik Máténál is és Lukácsnál is.

Az első dolog, amit vegyünk észre, sokaknak kérdés, hogy vajon Jézus Krisztus miért kísértetett meg. Hiszen így kezdődik az ige: „Akkor Jézus viteték a Lélektől a pusztába, hogy megkísértessék az ördögtől.”

Feltehetjük tehát a kérdést: Jézus Krisztusnak miért volt erre szüksége? Vagy esetleg olyat is lehet kérdezni, hogy miért viszi Isten Lelke Őt a pusztába. Kifejezetten ezért, hogy megkísértessék az ördögtől.

Nagy oka van ennek Isten ígéje szerint. Én a legnagyobb okát azonban az ige alapján abban látom, hogy a mi Megváltónk, az Úr Jézus Krisztus, mindenben előttünk akart járni. A mi Megváltónk, Jézus Krisztus, amikor azt mondja az övéinek, hogy „kövess engem!” — akkor nemcsak azt mondja, hogy gyertek utánam, hanem azt is kifejezi, hogy én fogok elöl menni.

Mi általában csak ennek az ígének a második felére szoktunk figyelni, hogy hogyan követem Jézust. De arra is kell figyelnünk az ígéből, hogyan jár előttünk az Úr Jézus Krisztus?

Ha elolvassuk a Zsidókhoz írt levél 2. fejezetének 18. versét, ahol a következő van megírva: „Mert amennyiben szenvedett, Ő maga is megkísértetvén, segíthet azokon, akik megkísértetnek.”

Jézus Krisztus tehát nemcsak testet öltött magára. Erre szoktunk inkább figyelni, hogy Jézus Krisztus testet öltött magára, emberi formát vett fel. De az ige azt mondja nekünk, hogy mindazokat az érzéseket is, amelyek e testi formához tartoznak, e testi léthez, Jézus Krisztus azokat is magára vette. Mivel a testhez hozzátartozott, a mi emberi életünkhöz, a kísértés is, ezért Jézus Krisztus ezt is vállalta és ebben is előttünk akart járni. Éppen úgy, mint a szenvedésben, hogy ne mondhasa senki, hogy Jézus Krisztus nem tudja, vagy nem tudta, hogy mi az a szenvedés. De mi tudjuk, mert sokat szenvedünk. De Jézus nem tudta...

Nem mondhatja senki azóta, mióta ezek az ígék le vannak írva, hogy persze, nekünk majd a halálunk milyen keserű, vagyis inkább az odavivő út milyen nehéz. — De nem mondhatjuk ezt Jézusnak, mert Jézus megkóstolta ezt is. Nemcsak emberi formát vett fel, emberi testet öltött magára, hanem előttünk akart járni mindenben, ami bennünket ér. Mert a 'kövess engem' azt is jelenti: én megyek elöl.

De ha ez igaz, akkor ennek az örömtelibb része is igaz, hogy a feltámadásban is Jézus Krisztus az első. A feltámadásban is előttünk megy. Nemcsak a szenvedésben, nemcsak a rosszban, nemcsak a kellemetlen dolgokban, a fájdalmas ügyekben, hanem a feltámadásban is a mi Urunk Jézus Krisztus előttünk megy, ahogy a húsvéti történetben le van írva: „Előttetek megy Galileába, és ott meglátjátok Őt.”

Éppen ezért eszembe jutott az — ez saját tapasztalatom —, amikor egy igen magas cég vezetője, egy vezérigazgató, ezt már régen hallottam tőle, azt mondta: tudod, könnyű ott ülni a vezérigazgatói székből, de egyszer kaptam egy olyan gondolatot, hogy a vállalatnak minden munkanemét ismerjem meg. Ez azt jelentette, hogy a vezérigazgató egy délelőttre beállt a takarítók közé, mert különben honnan tudná, hogy ott mi a probléma, mi a nehézség, mi egy takarítónak a munkája? Beült a

(1) KÍSÉRTÉSBEN GYŐZEDELMESE

portára, a diszpécser irodába, beült a könyvelésre azért, mert azt mondta: én a vállalatnál bele szeretnék kóstolni mindenbe.

Milyen nagyszerű dolog ez, nem azt mondom, hogy ez történt, de valami hasonló történik akkor, amikor azt olvassuk, hogy „Jézus viteték a Lélektől a pusztába, hogy megkísértessék”. Igen, Jézus Krisztus elmegy a pusztába és megkísértetik az ördögtől. Tudjuk a Szentírásból, hogy a Sátán mindig próbálkozik. Jézus Krisztusnál is próbálkozott, hogy vajon talál-e rajta fogást. És a végén nem talált.

Az is nagyon érdekes, hogy a Sátánnak a módszerei nem sokat változtak az idők folyamán. Hiszen Jézus Krisztusnak azt mondja, hogy „Ha Isten Fia vagy, mondd, hogy a kövek változzanak kenyerekké.” És Jézus erre válaszol: „Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, amely Isten szájából származik.”

Miért van ez a történet előttünk? Először is azért, hogy lássuk meg, és nem véletlen, hogy pont itt van ez a történet, amikor Jézus Krisztus úgymond, megkezdí az Ő szolgálatát, a tanítását: a pusztába megy. Mert az Ószövetség elején van az a történet, amelyben az első emberpár az ördög kísértésére elbukik. Itt pedig az a történet van, amelyben a Megváltó Jézus Krisztus az Újszövetség elején a kísértésben győzedelmeskedik.

Ezzel a Biblia ki akarja nekünk fejezni azt, hogy nekünk olyan Urunk és Krisztusunk van, aki — ahogy az énekben énekeljük majd a tízes istentiszteleten a Csillag-csillag énekeskönyvből — szenvedésben engedelmes, és a kísértésben győzedelmes volt.

Mert az első emberpár bűnesete nagy nyomorúságot hozott az emberiségre. Nagy nyomorúságot hozott Ádám bűne, engedetlensége és vétke. Azt akarja Isten, hogy amikor Jézus megkísértése történetét kijelenti, akkor meg kapaszkodjunk bele abba, hogy micsoda győzelmet hozhat és micsoda vigasztalást jelent nekünk Jézus Krisztusnak a megállása a kísértésben, és Jézus Krisztusnak a győzelme a kísértő felett.

Azt akarja nekünk elmondani ez az ige, hogy amíg Ádám a Sátánra hallgatott, addig Jézus Krisztus, akit Pál apostol úgy is nevez: második Ádám, emberi mivoltára is utalva, addig a második Ádám, Jézus Krisztus, az Istenre hallgatott.

Azt is jelenti, hogy míg az első emberpár az Édenben elbukott, ahol minden adott volt, mert az Édenben minden bőséggel volt, addig Jézus Krisztus a pusztában a legnagyobb szükségben, ahol nem volt semmi, ott állt meg és ott tudott győzni. Azt is jelenti ez az ige, hogy Ádám bukása elhatott minden emberre, mert tőle származnak. Viszont nekünk az a biztatás, hogy Jézus Krisztus győzelme is és igazsága is elhat és ki-

hat minden tőle született, minden tőle származó gyermekére, minden benne hívó lélekre.

Azt is jelenti ez nekünk, hogy Ádám elvesztette az életet. Itt az Újszövetségben pedig arról van szó, hogy Jézus Krisztus megnyerte az életet. Ádám meghal, mert Istennek nem engedelmeskedik. Jézus inkább meghal, mintsem ne engedelmeskedjék az Istennek, vagy úgy is lehet mondani: meghal, mert feltétlenül engedelmeskedik az Istennek. Az ember csak arra képes, hogy halált szerezzen. Jézus arra volt képes, hogy életet szerezzen, életet adhasson az övéinek.

„Akkor Jézus vitették a Lélektől a pusztába, hogy megkísértessék az ördögtől.” — Ez az ige, és itt böjt előtt hadd mondjam el különösen, hogy Jézus Krisztusról nem az van megírva, hogy kiment a pusztába, hogy böjtöljön. Hanem az van megírva, hogy kiment a pusztába, vitették a Lélektől, hogy megkísértessék az ördögtől.

Jézus tehát — nagyon jó, ha figyelünk erre —, nem böjtölni ment ki a pusztába, de mikor ott van a pusztában, akkor böjtöl. Ez nagy tanítás nekünk, mert megmutatja a biblikus böjt értelmét. Mert a Bibliában az a legfontosabb, hogy a böjt nem cél. A böjt egy eszköz, amely által valamivel közelebb kerülhetek a célhoz. Nem lehet kitűzni a hívó embernek, hogy böjtölni kell.

Jézust megszólítják, hogy a te tanítványaid miért nem böjtölnek? Mert a Keresztelő János tanítványai böjtölnek. Mert van böjt, amit meg kell tartani. Minden attól függ, hogy én a böjtöt megtartom-e. Én böjtölök-e. — Ez az ige nem arról szól, hogy Jézus azért ment a pusztába, hogy böjtöljön, hanem azért, hogy megkísértessék.

Éppen ezért mutatja nekünk az ige, hogy a böjt nem valami fontos lelki dolog, de vállalható valamilyen lelki fontos dologért. — Ugye, hogy milyen csodálatos az ige tanítása? Nem azt mondja, hogy a böjt egy fontos, az istentiszteletbe feltétlenül beépítendő lelki dolog, hanem azt mondja: de vállalható az Isten tiszteletének az útján.

Emlékezzünk, amikor azt mondja az Úr Jézus, hogy az ördögi lélek nem űzhető ki, csak imádság és böjtölés által. Mi ott a cél? A böjtölés? Nem! A szabadulás. A cél az, hogy egy ember, aki a Sátán hatalma alatt áll, és annak irányítása alatt ténykedik, az megszabaduljon. És mit mond az Úr Jézus Krisztus? Ennek érdekében vállaljuk az imádságot, meg ha kell, a böjtöt is. Itt sem cél, hogy böjtölni kell, hanem az, hogy böjtölni lehet egy fontos lelki dologért, azért, hogy ez az ember megszabaduljon.

A Biblia szerint tehát nem azért böjtölök, hogy valamit megnyerjek, hanem mert valamit szeretnék megnyerni, ezért, ha kell, böjtölök is. Nem azért böjtölök, hogy valamit megnyerjek, mintha az egy emberi cse-

(1) KÍSÉRTÉSBEN GYŐZEDELMESE

lekedet által az Istentől válaszként elvárható lenne, hogy azt megcselekedje. Mert akkor megint itt van, hogy az én emberi cselekedetem, a bűjt, a fontos, mert akkor majd az Isten reagál. Az Isten szabad abban, hogy Ő hogyan munkálkodik. De azt mondja: vállalhatom ezt is. — Imádságban tárjátok fel az Isten előtt a ti kéréseiteket. És az Isten békessége majd megőrzi szíveteket, gondolataitokat a Jézus Krisztusban.

Azt olvassuk a igében tovább, hogy Jézus a negyven napi bűjt után végre megéhezett. — Itt megint érdekes az ige tanítása, ha belenézünk, akkor meglátjuk: Jézus nemcsak azért nem evett, mert nem volt mit, hanem azért nem evett, mert nem volt éhes. Nem azért bűjtölt, mert nem volt mit ennie egyébként sem a pusztában. Sehol egy üzlet, sehol valamilyen élelemforrás. A pusztá jelenti azt, hogy mivé lett az az Éden, amit Isten teremtet. Mivé lett az a bőség, amely Isten által volt adott. — Látjátok, itt az Újszövetségben úgy mondja: a pusztába kiment Jézus. De Jézus nem azért nem evett, mert nem volt mit, hanem azért, mert nem volt éhes. Mit olvasunk? Végre megéhezett!

Tehát itt nem arról van szó, hogy Jézus nem evett, mert bűjtölni kell, hanem azt mondja Isten igéje, hogy azért nem evett, mert nem volt éhes. És a 40 nap végén, amikor véget ér ez a 40 nap, megéhezett. — Ez azt jelenti számunkra, hogy akkor Jézus Krisztust valami egészen más töltötte be. Ha Ő 40 napig nem figyelt arra, hogy ő éhes, meg honnan kellene ételt szerezni, akkor ez azt jelenti, hogy Őt valami egészen más töltötte be.

Éppen ezért a biblikus bűjt azt jelenti, hogy téged és engem valami egészen más tölt be, minthogy arra figyeljek: mit nem szabad enni, melyik napon nem szabad enni. Milyen balgaság!

A Biblia azt mondja: a biblikus bűjt az, hogy valami egészen más foglal le, valami egészen más tölt el engem.

Mondok egy példát a Szentírásból, hogy lássátok, mennyire így van ez.

Amikor Jézus a samáriai asszonnyal beszélget, és a tanítványok elmennek a városba, hogy valamilyen ételt hozzanak Jézusnak, és Ő leül a Jákób kútjához, beszél ezzel a nyomorult, szerencsétlen asszonnyal, egy bűnös léttel, és amikor a tanítványok visszajönnek, hogy hozzák az ételt, akkor azt mondja nekik Jézus: „Már nem vagyok éhes, mert van nekem eledelem. Az én eledelem az, hogy annak akaratát cselekedjem, aki elküldött engem.” — És akkor Jézus Krisztusról látjuk, hogy már nem éhes, mert valami egészen más tölti be az Ő szükségét. Valami egészen más tölti be az Ő lényét.

Az nagyon fontos, hogy a Biblia leírja, hogy megéhezett Jézus, mert egészen az I. századtól kezdve a megváltásba úgy akartak belekötni em-

berek, hogy azt híresztelték, hogy Jézus nem is öltött testet. A doketisták azt mondták: valamilyen látszat-teste volt Jézusnak. Nem is lett emberré. Pedig Isten ígéje kijelenti, és az első zsinatok mindig lefektették, hogy „az igaz Istenből való igaz Isten, a világosságból való világosság. Hozzánk mindenben hasonló lett, kivéve a bűnt”. Mert ha Jézus nem öltött testet, akkor nincs megváltás. Ha nem ugyanaz a test tesz eleget a bűnért, akkor nincs engesztelés, nincs Istennel való megbékítés. Akkor nem lenne most itt úrvacsora az úrasztalán, hogy egészen bizonyosak legyünk benne, hogy az Ő teste miérettünk megtöretett, vére pedig érettünk kiontatott.

Ezért fontos, amikor a Biblia leírja, hogy megéhezett. De fontos az, amikor a Biblia leírja, hogy Jézusnak nem a test és nem az éhség volt az első, hanem az Atyának való engedelmesség. Azért, mert Pál apostol is később azt írja: az odafelvalókkal törődjete. — Tehát ezt jelenti a biblikus böjt.

Inkább az odafelvalókra figyelek, mint a testiekre. Tudok az odafelvalókra figyelni jobban, a menyeeiekre, a lelkiekre jobban, mintsem, hogy állandóan és mindig a test kívánságai töltsenek be.

Nézzük meg, hogy mi volt az első kísértés. Lehet, hogy azt mondják: az, hogy a köveket változtasd kenyérré. Én úgy látom, hogy az már a második kísértés volt. Hiszen az első az volt, amikor a Sátán Jézushoz megy, és azt mondja: „Ha Isten Fia vagy”... Az első kísértés ez lehetett, hogy Jézus valóban Isten Fia-e. Valóban a megígért Megváltó, a megígért Messiás-e. — Ez azért volt kísértés, mert a kísértés azt jelenti a Szentírásban, hogy a Sátán meg akarja kérdőjelezni Istennek a kijelentését, Istennek az ígét. Meg akarja kérdőjelezni azt, amit Isten megmondott. — Így volt az első emberpár életében. Az első kísértés az volt: Csakugyan azt mondta-e Isten? Fordulj el Isten ígétől. Fordulj el Istennek a szavától. Ne vedd azt annyira halálosan komolyan. Ne jelentsen az neked ételt és italt. Ne tápláljon az téged.

Rögtön, mihelyt Isten kijelenti az Éden-kertben, hogy a kertnek egy fájáról *ne* egyetetek, jön a Sátán és azt mondja: Csakugyan azt mondta Isten, hogy a kertnek egy fájáról *se* egyetetek?

Most miért mondja a Sátán Jézusnak azt: Ha Isten Fia vagy?

Ha megnézi valaki a Bibliát és kinyitja ennél az ígénél, akkor megláthatja, hogy ez a történet közvetlenül az után a történet után van, miután Jézus megkeresztelkedik. A Máté 3-ban, a legutolsó versben, a 17. vers, ami után már a Máté 4,1-jön: És íme, egy égi hang ezt mondta: Ez az én szerelmes Fiam, akiben én gyönyörködöm. — Az Atya megszólalt. Vagy ahogy Károli fordította 1590-ben (ezt elmondom, mert nagyon sze-

retem): Ez az én szerelmes Fiam, akiben én megengeszteltettem. Akiben én ki vagyok engesztelve, akiben én meg vagyok békítve.

Kijelenti az Atya: „Ez az én Fiam!” Mit mond az ördög?: Ha Isten Fia vagy... Az ördög mindig abba akar belekötni, amit Isten mond. A kísértés az, hogy beleköt abba, amit Isten kijelentett, ami örök igazság, és azt mondja: „Ha Isten Fia vagy...” Mert lehet, hogy te nem is vagy Isten Fia. Ha Isten Fia vagy akkor ezt vagy azt meg tudod tenni...

Végül, mert mára csak ennyire van időnk, és majd folytatjuk. Három dolgot mondok még el az igéből. Ezzel a mondattal, hogy változtasd a köveket kenyérré, mit akar a Sátán elérni? Mit jelent a kísértésnek a célja?

Először is az ember szívében kételkedést. Kételkedést akar támasztani. Éppen ezért kérdi Évától is, mert ő tudja, hogy Isten mit mondott. A Sátán nagyon jól tudja az igét — majd erről a jövő vasárnap szólok, ha élünk —, csak nem érti az igét. A Sátán tudja az igét. Azt mondja, hogy Ádáméknak csakugyan azt mondta Isten? Vagyis meg akarja próbálni Évát, hogy valóban tudja-e és érti-e, mit mondott Isten? Vajon komolyan veszi-e? Hátha nem veszi komolyan, hátha elfelejtette? Hátha nem gyökerezett meg az ő szívében Istennek az igéje. Hátha felületesen értette az igét, és az Éva válaszából látjuk, hogy mindez igaz. Éva felületesen értette Isten igéjét, azért volt kísérthető, mert nem kapaszkodott teljesen bele, vagy inkább így mondom: nem engedte, hogy a szívében meggyökerezzen Istennek a beszéde.

Ezt onnan látjuk, hogy amikor azt mondja Évának: nem haltok meg, akkor azt mondja Éva: Isten azt mondta: ne egyetek belőle, ne is illesétek azt. — Pedig azt nem mondta, hogy ne illessétek. Megfogni meg lehetett, csak enni nem lehetett belőle. És Éva hozzátesz az igéhez. A Biblia mondja, hogy az egyik nagyon súlyos bűn, ha Isten igéjéhez hozzáteszünk. Azt Isten nem mondta, hogy ne illessétek. Megfogni meg lehetett, az nem jelentett halált. Leszakítani és megenni nem lehetett a gyümölcsöt.

A második: azt is látjuk, hogy Éva — mert a Biblia szerint nemcsak az a bűn, ha hozzáteszünk az igéhez, hanem ha elveszünk belőle. Éva elvesz az igéből? El bizony! Mert amikor Isten azt mondja, ha eszel belőle, bizonynal meghalsz, akkor Éva azt mondja a Sátánnak: az Isten azt mondta, hogy ne együnk belőle, hogy valamiképp meg ne haljunk.

Nagy különbség van a két kijelentés között, mert Isten nagyon komolyan mondja. Olyan, amikor a Biblia azt mondja: meghalván meghalsz. Éva meg azt mondja: esetleg meghalunk. — Elvesz az ígérek az éléből, súlyából. Elvesz az Isten igéjének kijelentett dicsőségéből.

Arról volt szó: bizonynyal meghalsz. És így Éva elindul a bukás felé.

A Zsoltár-író azt mondja a 119. zsoltárban: Szívembe rejtettem a te beszédedet, hogy ne vétkezzem ellened.

Tanuljunk meg a kísértésben az Isten ígéjében teljesen bízni. Semmi kételkedést ne engedjünk meg az ördögnek a mi szívünkben.

Azt mondja: Ha Isten Fia vagy... — Ezért olyan szép, és így értjük meg, hogy Jézus Krisztus egész szolgálata alatt, és még a golgotai kereszten is hányszor mondta: Atyám! — Keressük ki! — Mert Ő ezzel a világ felé is mindig vállalta, hogy Ő az Isten Fia. Még a kereszten is: Atyám, a te kezedbe teszem le az én lelkemet. Nem engedte, hogy az ördög megkísértse, még a kereszten sem. Pedig ott is az ördög egy ember képében oda akart fordulni hozzá: — Ha Isten Fia vagy, szállj le a keresztről és szabadítsd meg magadat, meg bennünket is. Jézus, amikor azt mondja: Atyám, akkor ezzel azt is kifejezi nekünk, hogy semmi kétség, Ő egészen bizonyosan a mennyei Atyát az Ő Atyjának tartja. Nem enged a kísértőnek.

Aztán a második, amiben az ördög meg akarja kísérteni Jézust, meg bennünket is kísért, a kételkedés után bizalmatlanságot akar gerjeszteni a szívünkbe. Hiszen azt olvassuk, hogy a pusztában volt Jézus, ahol nagy a szükség, ahol nincs semmi. Így mondhatnám a Biblia szerint: ahol szegénység van. Mert a szegénység, a szükség, valaminek a hiánya, az az ördögnek mindig nagy alkalom arra, hogy a hívó ember, az Úrhoz tartozó ember szívében hitetlenséget szítson.

Most röviden kitérek arra, hogy ennek az ellentétje, a bőség vagy gazdagság is nagy kísértés. Mert míg a szegénység a Biblia szerint bizalmatlanságot szülhet az ember szívében, a gazdagság és a bőség pedig a Biblia szerint elbizakodottságot. A szükség bizalmatlanságot, hogy lám, Isten nem adott meg neked valamit, lám, Isten elrejt előled valamit. Nem adott neked sok anyagi jót, nem adott neked társat az életben, nem adott gyermeket a házasságban, és még sorolhatnám: nem adott neked jó pozíciót a munkahelyen. Más mindenki előrehaladt a számlálétra, csak te maradtál a legalsó fokon. Valaminek a hiánya. A beteget megkísérti a betegágyon az egészségnek a hiánya. A pusztaság, a szükség, hogy valamit Isten elvett vagy nem adott oda neked, milyen nagy kísértés! és ugyanilyen nagy a gazdagság is, mert az meg nem bizalmatlanságot szít, hanem elbizakodottságot eredményezhet.

Amikor a gazdag azt mondja: gazdag vagyok és nincs semmire szükségem. Megy ez már nekem is.

Éppen ezért mondja a Példabeszédek 30,8-9 versei. Mit kér a szent író? Azt: Szegénységet vagy gazdaságot ne adj nekem. Táplálj engem

(1) KÍSÉRTÉSBEN GYŐZEDELMESE

hozzám illő eledellel. Gazdagságot miért ne adjon Isten? Hogy megelégedvén meg ne tagadjalak, és azt ne mondjam: kicsoda az Úr? Elszegényedvén ne lopjak, és gonoszul ne éljek az én Istenem nevével.

Milyen jól tudta az Ószövetségben a szent író, hogy nagy kísértés a nélkülözés, ha valami nincs, és nagy kísértés az, ha valami van.

Azt mondja tehát: ezeket a köveket változtasd kenyerekké. Mert csak kő van, de lehet kenyér. Nincs, csak szegénység, de lehet belőle gazdagság. Bizalmatlanságot szít Isten felé.

A harmadik végül, amit látunk: a nagy kísértés az, amit a Sátán meglebegtet Jézus szemei előtt, hogy önállóan cselekedjen. Önállósítsa magát.

Tulajdonképpen nem ez volt az Éden-kert kísértése is? Ne az Istentől függenek. Isten mit mondott? Annak az egy fának a gyümölcséből ne egyetek. Azért, mert Isten azt gondolta, hogy az az ember, akit felruházott tökéletes igazsággal és szentséggel, amilyen Ő, kisebbé legyen nálánál és tőle függjön, hogy *egy* fának a gyümölcséből nem eszik. És mit akar a Sátán elérni? Azt, hogy ne függj te az Istentől, önálló légy. Önállósággal akar megkecsegtetni, vagyis Jézust is azzal, hogy döntsön és cselekedjen egyedül.

Tudjuk, hogy Jézus nem akart egyedül cselekedni. Ötezer embernek is kenyeret adott, de úgy, hogy felemelte szemeit az égre, és azt mondta: Atyám, hálát adok neked.

Mert az is igaz ebben az igében, hogy vajon Jézus azért nem változtatta a köveket kenyerekké, mert ezt az ördög mondta? Nem ezért. Jézus azért nem változtatta a köveket kenyérré, mert Isten nem mondta. Jézust nem az érdekelte, hogy mit mond az ördög, hanem az, hogy mit mond az Atya. Nem az volt a kitétel, hogy az ördög ezt mondta, akkor nem, — mert az Atya nem mondta. Mert Ő az Atyára figyelt, hogy mit mond. Meghallotta, hogy mit mond az ördög, de arra figyelt, hogy mit mond az Atya, mert engedelmes volt halálig, mégpedig a keresztfának haláláig.

Igen, a Sátán erre akarja ma is rávenni az embert: vedd kezébe az életedet, a sorsodat, dönts Istentől függetlenül. Ha Isten nem készített eddig el neked valamit, akkor nosza, vedd magad kezébe az ügyek intézését, irányítását, oldd meg magad az életed problémáit, és majd az lesz jó.

Izráel népét is megkísértette, amikor a pusztában azt mondták, hogy elhagyott minket az Úr, ügyemmel nem gondol Istenem. És ott volt a válasz, a biztatás: hát elfeledkezhetik-e anya a gyermekéről? Én terólad el nem feledkezem.

A mai igénk azt mondja nekünk: Jézus Krisztus győzött a kísértésben, ezért a Zsidókhoz írt levélben meg van írva: segíthet azokon, akik

megkísértetnek. Ha győzni akarsz, nézz Jézusra! Ha győzni akarsz a kísértésben, akkor bízz Őbenne! Nem kell feltétlenül minden úton megszerezni azt, amit Isten megígért, hogy megad az övéinek. De az ember úgy gondolkozik balga módon, hogy azt nekem kell elérni, megszerezni — mindegy milyen úton. Mindegy, milyen úton gyógyulok, milyen úton leszek gazdag, Az egész szerencsejáték tulajdonképpen ezen alapul. Fortuna istenasszony is épp úgy tud segíteni rajtunk vagy rajtad, vagy az embereken, mint az Úr Jézus Krisztus...

Bízzunk tehát Őbenne, vegyük komolyan az ige intését: álljatok el-lene az ördögnek, és ő elfut tőletek. Jézus Krisztus, ahogy az első mondatban: úgy álljon előttünk, és úgy legyen előttünk, mint aki meghalt, mert feltétlenül engedelmeskedett az Atyának. Erősítsen bennünket az úrvacsora, az ige, a hallott ige után erősítsen bennünket az úrvacsora kenyere és bora, hogy Jézus Krisztus engedelmes élete, ereje, szava, Szentlelke erősítse meg a hitünket, bizalmunkat, hogy az Atyára figyeljünk, szeressük Őt teljes szívből, teljes elméből és teljes erőnk-ből.

Jézus Krisztus szenvedésben engedelmes, kísértésben győzedelmes volt. Meg fog bennünket áldani és meg fog erősíteni. Az övéit meg is erősíti minden szenvedésben és minden kísértésben.

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, magasztalunk és áldunk téged engedelmes voltodért. Köszönjük, hogy a Golgota keresztyén sem lehetett téged megingatni, mert ha leszálltál volna a keresztről, akkor nem lenne bűnbocsánatunk. Akkor nem lenne üdvösség, örök élet, kitárt mennyei hajlék.

Köszönjük, Úr Jézus, hogy életedet adtad váltságul sokakért. Áldunk téged, hogy a kísértésekben, amikor az ördög jön felénk, és akár betegségben, akár egy bajban, szegénységben vagy szükségben kísérteni akar bennünket, add, hogy belekapaszkodjunk az ígébe: ha van élelmünk, ruházatunk, már megelégedettek lehetünk, mert nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden igével. Ha nincs is kenyér, elég, ha van ige.

Bocsásd meg, Urunk, hogy mi olyan sokat a testiekkel, a földiekkel gondolunk. Engedd, hogy a mennyre nézzünk, ahol te vagy testileg, Úr Jézus, az Atya jobbán. Kérünk, oda vond a szívünket, érzéseinket, tekintetünket, és köszönjük, hogy mi is megállhatunk, meg lehet állni a kísértésben. Nem azért, mert mi erősek vagyunk, hanem azért, mert erős Urunk van, erős Istenünk van.

Köszönjük, Urunk, hogy támogatsz bennünket a harcban, ha rendülünk. Engedd, hogy célba érjünk majd.

Ámen.

478,1. 3. 5. 6. ének

Strasbourg, 1539.

Ó ir-gal-mas Is-ten, Én kö-nyör-gé-sem-
ben Fű-le-det hoz-zám hajt-sad;
Ó i-gen jó Is-ten, Min-den szük-sé-gem-
ben Ál-dá-sod sza-po-rít-sad.

3. Ó örök Úr Isten, A veszedelmekben Segedel-medet nyújtsad: Ó igaz Úr Isten, Kételkedésemben Hitemet gyámolítsad.

5. Ó teremő Isten, A kísértetekben A Sátánt elfordítsad; Ó megváltó Isten, Sok vétkezésimben Irgal-mad bizonyítsad.

6. Ó szentelő Isten, Erőtlenségimben Kegyelmedet újítsad; Ó kegyelmes Isten, Éltemnek végében Lelkemet boldogítsad.

Ráday Pál, 1677–1733.